

A Hosszú az nem Srég

A Budavári Örmény Nemzetiségi Napon a Márványmenyasszony három terme és nyitott ajtaja várta a látogatókat. Nem hiába, mert a csilláron is lógtak.

Február 23-án szakadt az eső, mégis sok gyermek vett részt a délelőtti kódexműhelyben. Még Sopronból is érkeztek kis alkotók. Nyolcszáz évet ölelt át az a sok kis apró kéz, amikor kezébe vette a sodort rézhuzalt vagy az ecsetet, dúcokat. Erős identitástudattal simulunk bele a világba mi, magyar-örmények, ha a

harmadik helyezett *Sinka Sára* örmény madarat rajzolt, s az „itt vagyok én” rajz pedig életeli piroszínű volt. *Sasvári Alíz* három rajzzal, köztük egy harmóniában festett, ívelt madárral – talán a kolostorok kőmadarai –, rajzával nyert második helyezést. *Füleki Anna* a verseny győztese, aki mind rajzban, mind ötvösművészetben szépen és gyorsan dolgozott. Rajzán sötét színnel

állt a kereszt, szilárdan, dombtetőn. Igen, az örmény nép a világ első keresztény népe. S e szép jelkép mellett a zöld abroszon csillogott a csigavonal formájú sodrott rézgyűrű és karkötő –, kecsesen, akár több ezer év óta az örmény nők karján.

Elragadóan kedves a *Haik Viktória és Takács-Kiss Zsuzsanna* gyermekszínháza, ahol a gyerekek szereplőkké válnak. Ügyesen kezükben tartják az előadás vezérfonalát, s közben szép beszédre, énekekre tanít-

ják a gyerekeket. A nagyszülők, szülők számára is élmény.

16 órától a Krisztina terem adott helyszínt a már hagyományos vidám előadásnak. Micsoda szerencsés találkozás! Mály Gerő alakításai nyomán eljutottunk *Nóti Károly* bohózataihoz. Mintha mindig is

A gyermekek a Márványmenyasszonyban

ezt kerestük volna, mert „Lepsénynél még megvolt!”

Sziporkázóan szellemes, derűs, pezsgő előadást hallottunk *Tarján Tamás* egyetemi tanár, színház-esztéta, színikritikus vezetőjében mind a szerzőről, mind az előadóról. Külön kiemelte az előadás rendezőjére, *Szöke Istvánra* jellemző „nyúzó” humort, utalva a *Mindenkit megnyúzunk* hatalmas sikert kiváltó – Miskolci Nemzeti Színház – előadására, rendezője Szöke István volt.

S mint a meghívó hátoldaláról olvashattuk: „Nóti Károly a magyar Kabaré és egyben az egyetemes magyar színházművészet csodás alakja. A 20-as évek után olyan mederbe terelte a pesti kabarét, mely ámulatba ejtette közönségét a Teréz-körúti Kabarétól Torontón át Párizsig.

Bejárta Amerikát, Európát, és ontotta a ragyogó kabarékat, melyeknek mélyén igazi színpadi alakjaiban a jeges örület bujkál. Amíg lesz Pesti Kabaré, addig lesz Nóti Károly is.” (Szöke István). És kezdődött az örület! – A nagy költő Rabindranath Tagore több generáció ivómércéjévé vált –, az ötlet a Nótié! Az optikai csalódás *A csillár* jelenetben végzetessé válik. A békés panzió örültek háza, ahol mindenki „emberből van”, és ezért nem lehet megfélemezni az indulatokat.

Flórián Antal most is elegáns, komédiázó, szeretni való és tiszteletet ébresztő színész, túl a 70-en!!! *Simon Andrással* közönségünk most ismerkedik közelről. Szó sze-

Tarján Tamás

rint. Hihetetlen, hogy a Pesti Magyar Színház színpadán is van, meg karnyújtásnyira tőlünk is. Energia, humorérzék, kisugárzás, – talán még a Háromszéken honos felmenőktől mentette át Magyarországra. A Hosszú az nem Srég, mert tavaly még Srég volt, de az idén már Hosszú lett: *Máté Krisztinán*. Jó újra látni őt színpadon, a mi közösségünkben. Éles alakításai, szép zengésű hangja, a színpadi játék iránti precizitá-

sa nagy öröm partnernek, nézőnek. *Németh Anna* olyan csábos volt, mintha nem a férjét hívta volna reggelizni! Vagy éppen ezért?

Nótit nehéz próbálni... sőt, Kulhaneket! Mert sokszor az eltalált hangsúly miatt nem tudom nevetés nélkül mondani a legjobb poénokat. Hogy Szöke István jól érti Nótit, azt a közönség hullámmozgása igazolta. A siker nagyon nagy volt.

A *Gáti-Németh Duó* megbízhatóan egészítette ki az előadást, hisz a mérce évről évre magasabb.

Ez a Nemzetiségi Nap jól sikerült. Köszönjük elsősorban Budavári Önkormányzatnak, amely támogatta pályázatunkat. Köszönjük *Dr. Jeney Jánosné* alpolgármester-asszony értékelő szavait, melyből az örmény közösség iránti megbecsülés és őszinte érdeklődés sugárzott. Köszönjük a tombola felajánlásokat, különösen *dr. Issekutz Sarolta*

A fellépő művészek

A Budavári örmény farsang közönsége

elnökasszony változatos könyvajándékait, amelyek az Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület gyönyörű, értékes kiadványai voltak.

Ha Isten megadja, s élünk, jövőre már a Hetedik Nemzetiségi Napon találkozunk a Várkerületben!

Várady Mária

Wass Albert

Te és a világ

„Gondolj arra, hogy meztelenül jöttél erre a világra és meztelenül térsz belőle vissza. Vendég vagy ezen a földön. Csak az a Tied, amit a bőröd alatt hoztál és elviszel. Gazdag, aki egészséges. Aki erős. Aki nem szorul másra. Aki föl tudja vágni a fáját, meg tudja főzni ételét, meg tudja vetni ágyát és jól alszik benne. Aki dolgozni tud, hogy legyen mit egyék, legyen ruhája, cipője és egy szobája, amit otthonának érez. Fája, amit fölaprithasson. Aki el tudja tartani a családját, étellel, ruhával, cipővel, s mindezt maga szerzi meg: az gazdag. Örvendhet a napfénynek, a víznek, a szélnek, a virágoknak, örvendhet a családjának, a gyermekeinek és annak, hogy az ember él. Ha van öröme az életben: gazdag. Ha nincsen öröme benne: szegény. Tanulj meg tehát örvendeni. És ismerd meg a vagyonodat, amit a bőröd alatt hordasz. Élj vele és általa, és főképpen: tanulj meg örvendeni! Vendég vagy a világban és ez a világ szép vendégfogadó. Van napsugara, vize, pillangója, madara. Van virága, rengeteg sok. Tanulj meg örvendeni nekik. Igyekezz törődni velük. Azzal, ami még a világ szépségéből csodálatosképpen megmaradt, az emberiség minden pusztításai mellett is. Nem győzöm eleget mondani: tanulj meg örvendeni. Annak, hogy élsz. S mert élsz: gazdag vagy.”

2013. március 14-én 11 órára a XV. kerületi Örmény Önkormányzat tisztelettel meghívja Önt, családját és barátait

KISS ERNŐ

örmény származású, '48-as altábornagy,
aradi vértanú emléktáblájának megkoszorúzására.

A megjelenteket köszönti *Nuridsány Zoltánné* elnök
Közreműködnek a Hartyán Általános Iskola tanulói.

A koszorúzás helyszíne: a Budapest XV. kerület, Szentmihályi út 3-11. és a Kiss Ernő u. 47/2. szám alatt lévő sarokház. Megközelíthető: Újpest Központtól a 196, 196 A., a Keleti Pályaudvartól a 173, 173 E és a 196, 196 A jelzésű autóbusszal.

Szomorújelentés

Elhunyt Ajtony Árpád író, szociálpszichológus

Hatvankilenc éves korában elhunyt Ajtony Árpád, Párizsban élő író, szociálpszichológus – tájékoztatta családja szerdán az MTI-t.

A 1960-70-es évek budapesti írói és filmes neoavantgárd mozgalmanak emblematikus alakja hosszú betegség után január 16-án hunyt el párizsi otthonában.

Ajtony Árpád 1944. január 9-én született Székelykeresztúron. 1962 és 1963 között Szegeden tanult, 1967-ben az ELTE BTK magyar-történelem szakán diplomázott, majd 1970-ig a budapesti filmgyár dramaturgia volt, részt vett a Balázs Béla Stúdió munkáiban és a művészeti avantgárd kezdeményezéseiben. Első írásai 1968-ban jelentek meg magyarországi és jugoszláviai magyar folyóiratokban, az első szamizdat újság, a Szétfolyóirat (1971–1973) egyik készítője volt.

1973-tól Párizsban élt, ahol a hivatalos magyar kultúrpolitikával szembeni emigráns elenkultúra központi alakja lett. Az 1968-as diáklázadásokat követően legprogresszívebbnek számító Vincennes-i Egyetemen szociálpszichológiát tanult, Michel Foucault baráti köréhez tartozott. 1981-ben védte meg a XX. század eleji Ausztria nemzeti identitásáról és önképéről írt doktori disszertációját. Ezt követően pszichiátriai intézetekben dolgozott, 1984-től egészségügyi dolgozóknak szociológiai és antropológiai előadásokat tartott. A kilencvenes években a Versailles-i Egyetem pszichológiai tanszékének a tanára volt.

A rendszerváltás után forgatókönyvíróként ismét részt vett magyar filmek készítésében, valamint francia-magyar kutatási projektet szervezett a világnézetű átértékelődés pszichológiai folyamatainak vizsgálatára. A hetvenes években írt novelláiból A birodalom elvesztése címmel 1998-ban jelent meg első kötete a Jelenkor Kiadó gondozásában, amiért 1999-ben megkapta az elsőkötetes szerzőket elismerő Bródy Sándor-díjat. Második műve, amelyben 1969–1972 közötti írásai olvashatók, Miért ilyen későn? címmel 2002-ben jelent meg.

Szombaton búcsúztatják a párizsi Pere Lachaise temetőben.

(MTI – Magyar Hírlap Online, Irodalmi jelen, 2013. jan. 23.)

Emlékét kegyelettel megőrizzük!